

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **Ing. M. B.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **obec K., IČO X**
sídlem K. 84, X Z. n. M.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. KUOK 118819/2020, ve věci územního řízení o dělení pozemků,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání účastníků

1. Právní předchůdkyně žalobce, J. W., uzavřela jako kupující s obcí K. jako prodávajícím dne 30. 1. 1995 kupní smlouvu, kterou obec prodala pozemek parc. č. X a část pozemku

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

parc. č. XA označenou jako „a“ (oba pozemky se nacházejí v obci a k. ú. K.; dále jen „předmětné pozemky“), které byly vymezeny geometrickým plánem č. X. Právní předchůdkyně žalobce a následně též žalobce usilovali o provedení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí k předmětným pozemkům na základě uvedené kupní smlouvy. Za tím účelem vedli s obcí K. řadu civilních soudních sporů. Jedním z nich byla žaloba na nahrazení projevu vůle, vedená u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. 16 C 51/2012, kterou soud zamítl. Okresní soud v rozsudku popsál svědeckou výpověď L. B., bývalého starosty obce K., který měl uvést, že *„předpokladem pro provedení geometrického plánu byl souhlas stavebního úřadu, tedy Městského úřadu Zábřeh s rozdělením pozemků, a o tento souhlas obec žádala, jinak by nedostali souhlas a nemohl by být vyhotoven geometrický plán“*.

2. Dne 8. 8. 2016 podal žalobce u katastrálního úřadu návrh na vklad svého vlastnického práva k předmětným pozemkům. Katastrální úřad vyzval žalobce, aby svůj návrh doplnil o souhlas stavebního úřadu s dělením předmětných pozemků včetně situačního snímku v rozsahu dle geometrického plánu č. X. Žalobce proto podal dne 24. 8. 2016 ke stavebnímu úřadu žádost o dělení předmětných pozemků. Stavební úřad výzvou ze dne 6. 9. 2016, č. j. 2016/1566/SV-MUZH-2, vyzval žalobce, aby žádost doplnil o souhlas vlastníka předmětných pozemků. Žalobce se obrátil na obec K., která však odmítla žalobci souhlas udělit. Usnesením ze dne 18. 10. 2016, č. j. 2016/1566/SV-MUZH-5, proto stavební úřad předmětné územní řízení zastavil, avšak toto usnesení k odvolání žalobce pro procesní chyby zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 1. 2017, č. j. KUOK 7523/2017. Stavební úřad následně výzvou ze dne 5. 4. 2017, č. j. 2016/1566/SV-MUZH-15 opětovně vyzval žalobce, aby doložil souhlas vlastníka předmětných pozemků. V reakci na poslední uvedenou výzvu zaslal žalobce stavebnímu úřadu jako přílohu podání ze dne 12. 4. 2017 závěrečný návrh obce K. adresovaný Okresnímu soudu v Šumperku ve věci sp. zn. 16 C 51/2012 a rozsudek soudu v této věci vydaný, z nichž měl za nesporné, že obec K. i stavební úřad v Z. vydaly souhlas s dělením předmětných pozemků v roce 1994, a proto není nutné vyžadovat v téže věci souhlas nový. V závěrečném návrhu bylo totiž uvedeno, že *„skutečnost, že souhlas s dělením pozemku p. č. X v katastrálním území K. byl již ze strany žalované (pozn. soudu: obce K.) dán, je v tomto řízení mezi účastníky nesporná a byla potvrzena i provedeným dokazováním“*. Žalobce proto žádal, aby stavební úřad vyslechl Mgr. P., advokáta zastupujícího obec v řízení před Okresním soudem v Šumperku ve věci sp. zn. 16 C 51/2012 a L. B., bývalého starostu obce K., kteří mohou tvrzení v jím zaslaných dokumentech verifikovat. Stavební úřad usnesením ze dne 25. 10. 2017, č. j. 2016/1566/SV-MUZH-33 znovu zastavil územní řízení zahájené na základě žádosti žalobce o dělení pozemků ze dne 24. 8. 2016, jelikož žalobce ve stanovené lhůtě nedoplnil žádost o požadovaný souhlas vlastníka. Žalovaný předmětné usnesení svým rozhodnutím ze dne 22. 2. 2018, č. j. KUOK 24052/2018 potvrdil.
3. Posledně uvedené rozhodnutí zrušil zdejší soud rozsudkem ze dne 21. 7. 2020, č. j. 65 A 46/2018-149, ve kterém dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2018 je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nijak neodůvodnil závěr, že podmínku podání žádosti o vydání rozhodnutí o dělení pozemků, stanovenou v § 82 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017, lze překlenout souhlasem vlastníka pozemku, o který v řízení jde. Dále soud poukázal na nutnost odlišovat souhlas vlastníka pozemku jako soukromoprávní akt vlastníka pozemku, který by jinému umožnil podat za vlastníka konkrétní žádost, od souhlasu stavebního úřadu s dělením pozemků, vydaného podle dřívějších právních

předpisů. Správní orgány a žalobce totiž v řízení pojednávali o jiném typu souhlasu. Krajský soud uložil žalovanému, aby uvažil, zda lze podmínku dle § 82 odst. 2 stavebního zákona, tedy podání žádosti o dělení pozemků *vlastníky dotčených pozemků*, překlenout *souhlasem vlastníka* s dělením pozemku, a svůj závěr odůvodnil. Pokud bude jeho závěr kladný, měl žalovaný rozlišit jednotlivé typy souhlasů a vysvětlit žalobci, nedodání jakého z uvedených souhlasů vedlo k zastavení řízení stavebním úřadem, a dále se vypořádat s odvolacími námitkami.

4. Žalovaný se věci znovu zabýval a napadeným rozhodnutím zrušil usnesení stavebního úřadu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 2016/1566/SV-MUZB-33 a řízení o žádosti ze dne 24. 8. 2016 zastavil. Dospěl k závěru, že na základě § 82 odst. 2 stavebního zákona může žádost o vydání územního rozhodnutí o dělení pozemků podat jen vlastník, resp. všichni vlastníci všech dotčených pozemků. Žalobce však není vlastníkem žádného z předmětných pozemků, neboť v případě nemovitých věcí zapsaných v katastru nemovitostí dochází k nabytí vlastnického práva až jeho vkladem do katastru nemovitostí. Žádost ze dne 24. 8. 2016 proto byla zjevně právně nepřipustná. Žalovaný dospěl k závěru, že odvoláním napadené usnesení nemělo být vydáno, proto jej zrušil a řízení o žádosti zastavil podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K námitkám žalobce uvedl, že obec K. souhlasila s rozdělením pozemků, nicméně jednalo se toliko o souhlas vyslovený za účelem vypracování geometrického plánu. K návrhu na vklad vlastnického práva právní předchůdkyně žalobce obec nepřistoupila, neboť právní předchůdkyně žalobce nesplnila dohodnuté podmínky. O tom svědčí jednak skutečnosti uvedené zástupci obce K. v řízení u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. 16 C 51/2012 a jednak vysvětlení L. B. v průběhu správního řízení.
5. Žalobce s posledně uvedeným rozhodnutím nesouhlasí a domáhá se jeho zrušení. V žalobě nejprve zevrubně popsal skutkový stav od uzavření smluv v roce 1995, veškerá absolvovaná soudní a správní řízení a až v závěru žaloby vznesl námitky vůči napadenému rozhodnutí. Konkrétně namítal, že mu před vydáním napadeného rozhodnutí nebylo v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu umožněno seznámit se s provedenými zjištěními a vyjádřit se ke všem skutečnostem a k podkladům rozhodnutí. Dále namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se závazným právním názorem vysloveným v bodě 34 zrušujícího rozsudku krajského soudu ohledně případné nutnosti vydat rozhodnutí o dělení předmětných pozemků. Žalovaný dle žalobce též nedostatečně vypořádal odvolací námitky a nevypořádal navržené důkazy. Závěr žalovaného o tom, že právní předchůdkyně žalobce nesplnila svou povinnost a v důsledku toho nebyl obcí K. podán návrh na vklad vlastnického práva, je dle žalobce nesprávný. Dále namítl, že řízení bylo též stíženo procesní vadou spočívající v tom, že žalovaný jako důkaz použil záznam o podání vysvětlení, což zapovídá § 137 odst. 4 správního řádu.
6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout a zopakoval své argumenty uplatněné v napadeném rozhodnutí.
7. Následně žalobce v replice zopakoval skutečnosti, které už uvedl v žalobě.
8. U ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce nad rámec již uvedeného zdůraznil, že územní rozhodnutí ani nemuselo být vydáno, zcela mu stačil souhlas s dělením předmětných pozemků. Žalovaný oponoval, že rozhodoval o žádosti tak, jak byla podána.

B. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle 82 odst. 2 stavebního zákona platí, že *„rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků je možno vydat pouze na žádost podanou všemi vlastníky všech dotčených pozemků, které jsou předmětem rozhodnutí, nebo oprávněnou osobou za účelem uplatňování předkupního práva pro veřejně prospěšné stavby (§ 101)“*.
11. Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda se žalovaný řídil závazným právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2020, č. j. 65 A 46/2018-149.
12. Předně krajský soud uložil žalovanému, aby se zabýval tím, zda může být podmínka spočívající v podání žádosti vlastníkem upravená v § 82 odst. 2 správního řádu nahrazena souhlasem vlastníka. Teprve pokud by žalovaný dospěl k závěru, že toto možné je, měl se zabývat jednotlivými typy souhlasů.
13. Žalovaný na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že na základě citovaného ustanovení může podat žádost o dělení nebo scelování pozemků toliko jejich vlastníků, resp. všichni vlastníci všech dotčených pozemků. Žalobce však dle výpisu z katastru nemovitostí prokazatelně vlastníkem žádného z předmětných pozemků není, proto také byla jeho žádost nepřipustná.
14. Krajský soud konstatuje, že žalovaný se řídil jeho závazným právním názorem a řádně odůvodnil svůj závěr o tom, že podat žádost o vydání územního rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků může jenom vlastník, resp. vlastníci všech dotčených pozemků. Zdali je tento závěr žalovaného správný, ale krajský soud nemůže v tomto řízení přezkoumat, neboť je to žalobce, kdo v souladu se zásadou dispoziční určuje rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí. Tímto rozsahem je soud vázán, což se projevuje tím, že přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu žalobních bodů (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Pokud by soud rozsah žalobních bodů překročil, dopustil by se závažné procesní vady. Žalobce však vůči popsanému a pro věc zcela zásadnímu závěru žalovaného neuplatnil žádný žalobní bod, proto se krajský soud není oprávněn zabývat správností názoru žalovaného. Krajský soud tak může jen konstatovat, že pokud žalovaný dospěl k popsanému závěru, bylo zcela logickým krokem, že řízení o žádosti ze dne 24. 8. 2016 zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
15. Ve světle toho se proto jakákoliv polemika žalobce s tím, zda obec K. souhlasila s podáním žádosti o vydání rozhodnutí, zda souhlasila jen s vyhotovením geometrického plánu, resp. zda již byl nějaký souhlas týkající se dělení předmětných pozemků stavebním úřadem v minulosti vydán, jeví jako zcela bezpředmětná. Stejně tak je irelevantní závěr žalovaného, že návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitých věcí nebyl podán z toho důvodu, že právní předchůdkyně žalobce nesplnila povinnost vyplývající ze smlouvy. Nebyla-li totiž přípustná žalobcova žádost, je zcela nadbytečné hodnotit sporné skutečnosti mezi žalobcem a obcí K. Jelikož se veškeré důkazní návrhy žalobce (jak v řízení před správním orgánem, tak v řízení před soudem) měly vztahovat právě k uvedeným okolnostem, nebylo nutné je provádět ve správním řízení ani v řízení soudním. Žádný z nich totiž nemohl nic změnit na tom, že žalobce není vlastníkem předmětných pozemků.

16. K uplatněným námitkám krajský soud dále uvádí, že podle § 36 odst. 3 věta první správního řádu platí, že *„nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“*. K povinnosti správního orgánu seznámit účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí se již nespočetněkrát vyjádřil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), který např. v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS uvedl, že účelem této povinnosti je seznámit účastníka s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován. Tato povinnost se na základě § 93 odst. 1 správního řádu vztahuje také na odvolací orgán, avšak jen za situace, že by byly v odvolacím řízení doplňovány podklady pro rozhodnutí odvolacího orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2019, č. j. 7 As 60/2018-31). Ze správního spisu vyplývá, že v mezidobí od zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2018, č. j. KUOK 24052/2018 do vydání napadeného rozhodnutí nebyl do spisu založen žádný podklad, který by souvisel s danou věcí. Koneckonců ani žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmínil žádný podklad, který by již nebyl dříve součástí správního spisu a jediným vskutku relevantním podkladem byl výpis z katastru nemovitostí, který byl součástí správního spisu již od samého počátku řízení. Námitka žalobce proto není důvodná.
17. Krajský soud zcela souhlasí s žalobcem v tom, že záznam o podání vysvětlení nelze podle § 137 odst. 4 správního řádu použít jako důkazní prostředek. Záznam o podaném vysvětlení L. B (č. 1. 28 správního spisu) rozhodně nemohl být použit jako důkaz v řízení a ani žalovaný jím neměl argumentovat při vypořádání námitek žalobce. Tato vada však s ohledem na shora popsany závěr žalovaného, že žádost o vydání rozhodnutí o dělení pozemků může podat только vlastník pozemků, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V řízení totiž bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že žalobce není vlastníkem předmětných pozemků a nemůže proto podat žádost o jejich rozdělení. Předmětem vysvětlení nebyla žádná skutečnost, která by měla prokázat vlastnické právo žalobce.
18. Nelze souhlasit ani s námitkou žalobce, že se žalovaný nevypořádal se závazným právním názorem krajského soudu vyjádřeným v bodě 34 zrušujícího rozsudku. V tomto bodě rozsudku krajský soud toliko uvedl, že jedním ze zmiňovaných souhlasů v dřívějším řízení byl souhlas stavebního úřadu s dělením pozemků vydávaný podle dřívějších právních předpisů. Vedle něj krajský soud dále zmínil souhlas vlastníka s podáním žádosti (srov. bod 33 zrušujícího rozsudku). V bodě 47 krajský soud uložil žalovanému, aby se oběma typy souhlasů zabýval až poté, co postaví najisto, zda byla žádost podaná žalobcem, který není vlastníkem žádného z předmětných pozemků, přípustná. Jelikož žalovaný dospěl k závěru, že nikoliv, nemělo význam zabývat se uvedenými souhlasy.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

19. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady

nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

21. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že jí náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 16. června 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu